

Sygn. akt II KO 60/20

POSTANOWIENIE

Dnia 14 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **M. K.**

skazanej za czyn z art. 280 § 2 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 14 stycznia 2021 r.

w kwestii przyjęcia wniosku skazanej o wznowienie postępowań zakończonych: prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 sierpnia 2010 r., sygn. akt III K (...), prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 lutego 2011 r. o sygn. akt III KK [...], prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 kwietnia 2014 r. o sygn. akt III K (...) oraz prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 4 kwietnia 2019 r. o sygn. akt II K (...) na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

W dniu 10 sierpnia 2020 r. do Sądu Najwyższego wpłynął wniosek skazanej M.K. o wznowienie postępowań sądowych zakończonych wobec niej prawomocnymi wyrokami: Sądu Okręgowego w K. z dnia 27 sierpnia 2010 r., sygn. akt III K (...), Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 lutego 2011 r. o sygn. akt III KK [...], Sądu Okręgowego w K. z dnia 2 kwietnia 2014 r. o sygn. akt III K (...) oraz Sądu Rejonowego w L. z dnia 4 kwietnia 2019 r. o sygn. akt II K (...).

Jako przyczynę uzasadniającą wniosek skazana podała swój zły stan zdrowia. Oświadczyła, że leczy się psychiatrycznie oraz cierpi na schorzenia reumatologiczne. Wskazała, że w przeszłości kilkakrotnie korzystała z przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności, natomiast ostatnie jej wnioski o udzielenie dalszej przerwy w karze zostały rozpoznane negatywnie. W ocenie skazanej pobyt w zakładzie karnym uniemożliwia jej kontynuowanie właściwego leczenia oraz dalszej diagnostyki w zakresie chorób reumatologicznych.

Do wniosku o wznowienie skazana załączyła nadto wniosek o wyznaczenie jej obrońcy z urzędu oraz wniosek o powołanie biegłego psychiatry celem wydania opinii o aktualnym stanie zdrowia skazanej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanej M.K. o wznowienie wskazanych wyżej postępowań sądowych jest oczywiście bezzasadny, co skutkuje rozstrzygnięciem o odmowie jego przyjęcia bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie. Katalog okoliczności otwierających drogę do wystąpienia z inicjatywą wzruszenia prawomocnego rozstrzygnięcia zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. (zob.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., sygn. akt III KO 25/18).

Przepis art. 545 § 3 k.p.k. przewiduje możliwość odmowy przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w art. 545 § 2 k.p.k. (adwokat, radca prawny, radca Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej) bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności

odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Uznanie wniosku o wznowienie za oczywiście bezzasadny będzie więc miało miejsce w sytuacjach, gdy w sposób oczywisty, rzucający się w oczy, wniosek taki oparty zostanie na innych podstawach niż te, które określone zostały w przepisach rozdziału 56 Kodeksu postępowania karnego lub też żadna ze wskazanych we wniosku okoliczności nie będzie się mieściła w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k. oraz gdy nie będzie wchodzić w grę działanie sądu z urzędu - art. 542 § 3 k.p.k. (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r., III KO 8/18). Decydująca jest sama treść wniosku o wznowienie, który może być oczywiście bezzasadny z różnych powodów. Ta oczywista bezzasadność wynikać więc może choćby z tego, że we wniosku wskazano podstawy wznowienia, które nie są przewidziane w ustawie albo z tego, że w ogóle nie wskazano żadnych podstaw wznowienia. Tak samo ocenić należy odwołanie się do określonej podstawy wznowieniowej przez jedynie formalnie jej przywołanie we wniosku, bez wskazywania, jakie konkretnie okoliczności przemawiają za wznowieniem postępowania (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2018 r., III KO 25/18)

Analiza akt niniejszej sprawy bezsprzecznie pozwala uznać wniosek skazanej M.K. za oczywiście bezzasadny. Jedynymi powodami wyartykułowanymi w piśmie inicjującym niniejsze postępowanie, a uzasadniającymi zdaniem skazanej złożenie przedmiotowego wniosku są zły stan jej zdrowia oraz brak możliwości kontynuowania stosownego leczenia psychiatrycznego i reumatologicznego, jak również dalszej pogłębionej diagnostyki w tym kierunku. Tymczasem okoliczności te nie stanowią żadnej z przesłanek wznowienia postępowania sądowego, dlatego też nie wymagają podjęcia pogłębionych rozważań w tej kwestii. Trudno oprzeć się wrażeniu, że wniosek skazanej jest działaniem instrumentalnym, podyktowanym chęcią uzyskania korzystnej decyzji skutkującej zwolnieniem z jednostki penitencjarnej i jest konsekwencją uzyskania przez skazaną negatywnej decyzji w przedmiocie wniosku o kolejną przerwę w odbywaniu kary pozbawienia wolności.

Konkludując, M.K. nie wskazała żadnych okoliczności, które w świetle regulacji art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. oraz art. 540b k.p.k., uzasadniałyby przeprowadzenie postępowania wznowieniowego we wskazanych przez skazaną sprawach. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również zaistnienia na gruncie przedmiotowej sprawy innej podstawy obligującej Sąd Najwyższy do rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu w oparciu o przepis art. 542 § 3 k.p.k.

Jednocześnie należy podkreślić, że instytucja wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania zawarta w art. 545 § 3 k.p.k. wprowadzona została po to, aby wyeliminować konieczność przeprowadzania różnego rodzaju czynności procesowych związanych z wnioskiem, który w stopniu oczywistym nie może doprowadzić do wznowienia. Niezasadne jest więc wyznaczanie obrońcy z urzędu, skoro skazana nie podała w swoim wniosku jakichkolwiek okoliczności, które mogłyby być rozpatrywane w płaszczyźnie podstaw wznowienia postępowania.

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.